

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ এই ব্ৰাহ্মণ কুল একেবাৰে অনন্য, তোমালোক ব্ৰাহ্মণহে ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হোৱা, তোমালোকে জ্ঞান, বিজ্ঞান আৰু অজ্ঞানক জানা"

প্ৰশ্ন: কোনটো সহজ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰ সকলো কথাৰ পৰা আঁতৰি যাব?

উত্তৰ: কেৱল আত্মিক ধান্দাত (কাৰবাৰত; বৃত্তিত) লাগি যোৱা, যিমান আত্মিক ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰি থাকিব। সিমানে অন্য সকলো কথাৰ পৰা অন্তৰ স্বতঃ আঁতৰি যাব। ৰাজস্ব লোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থত লাগি যাব। কিন্তু আত্মিক ছাৰ্ভিচৰ লগে লগে যি ৰচনা ৰচিছা, তাৰো তত্বাৱধান ল'ব লাগে।

গীত: জো পিয়া কে সাথ হে... (যি প্ৰিয়তমৰ লগত আছে...)

ওঁম শান্তি। প্ৰিয়তম বুলি পিতাক কোৱা হয়। এতিয়া পিতাৰ আগততো সন্তানসকল বহি আছে। সন্তানসকলে জানে – আমি কোনো সাধু, সন্ন্যাসী আদিৰ সন্মুখত বহি থকা নাই। সেইজন পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, জ্ঞানৰ দ্বাৰাই সংগতি হয়। কোৱা হয় – জ্ঞান, বিজ্ঞান আৰু অজ্ঞান। বিজ্ঞান অৰ্থাৎ দেহী-অভিমানী হোৱা, স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকা আৰু জ্ঞান অৰ্থাৎ সৃষ্টি চক্ৰক জনা। জ্ঞান, বিজ্ঞান আৰু অজ্ঞান – ইয়াৰ অৰ্থ মনুষ্যই একেবাৰে নাজানে। এতিয়া তোমালোক হৈছা সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। তোমালোকৰ এই ব্ৰাহ্মণ কুল অনন্য হয়, ইয়াক কোনেও নাজানে। শাস্ত্ৰত এই কথাবোৰ নাই যে ব্ৰাহ্মণ সংগমত থাকে। এইটোও জানে যে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হৈ গৈছে, তেওঁক আদি দেৱ বুলি কয়। আদি দেৱী জগত অম্বা, তেওঁ কোন হয়! এয়াও জগতে নাজানে। নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী হ'ব। তেওঁ কোনো ব্ৰহ্মাৰ স্ত্ৰী নহয়। এড'ষ্ট কৰে (তুলি লয়) নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলকো এড'ষ্ট কৰে। ব্ৰাহ্মণক দেৱতা বুলি কোৱা নহ'ব। ইয়াত ব্ৰহ্মাৰ মন্দিৰ আছে, তেৱোঁ মনুষ্য নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ লগত সৰস্বতীও আছে। আকৌ দেৱীসকলৰো মন্দিৰ আছে। সকলো ইয়াৰেই মনুষ্য নহয় জানো। মন্দিৰ এজনৰ সজাই দিলে, প্ৰজাপিতাৰতো অনেক প্ৰজা থাকিব নহয় জানো। এতিয়া হৈ আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ কুল বৃদ্ধি হৈ আছে। হওতে এড'ষ্টেড ধৰ্মৰ সন্তান। এতিয়া তোমালোকক বেহদৰ পিতাই ধৰ্মৰ সন্তান কৰি লৈছে। ব্ৰহ্মাও বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হ'ল, এৱোঁ উত্তৰাধিকাৰ তেওঁৰ (শিৱবাবাৰ) পৰা লাভ কৰে। তোমালোক নাতি-নাতিনীসকলেও উত্তৰাধিকাৰ তেওঁৰ পৰা লাভ কৰা। জ্ঞানতো কাৰো নাই কিয়নো জ্ঞানৰ সাগৰ এজন, সেইজন পিতা যেতিয়ালৈ নাহে তেতিয়ালৈ কাৰো সংগতি নহয়। এতিয়া তোমালোক সংগতিৰ বাবে ভক্তিৰ পৰা জ্ঞানলৈ আহিছা। সত্যযুগক সংগতি বুলি কোৱা হয়। কলিযুগক দুৰ্গতি বুলি কোৱা হয় কিয়নো ৰাৱণৰ ৰাজ্য। সংগতিক ৰামৰাজ্য বুলিও কয়। সূৰ্যবংশী বুলিও কয়। যথার্থ নাম হৈছে সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী। সন্তানসকলে জানে আমি সূৰ্যবংশী কুলৰ আছিলোঁ, আকৌ ৪৪ জনম ললোঁ, এই ন'লেজ (জ্ঞান) কোনো শাস্ত্ৰত থাকিব নোৱাৰে কিয়নো শাস্ত্ৰ হয়ই ভক্তি মাৰ্গৰ বাবে। সেয়াতো সকলো বিনাশ হৈ যাব। ইয়াৰ পৰা যি সংস্কাৰ লৈ যাব তাত সেই সকলো প্ৰস্তুত কৰাত লাগি যাব। তোমালোকৰো ৰাজস্ব কৰাৰ সংস্কাৰ ভৰি গৈ থাকে। তোমালোকে ৰাজস্ব কৰিবা তেওঁলোকে (বৈজ্ঞানিকসকলে) আকৌ সেই ৰাজ্যলৈ আহি, যি কৌশল শিকে সেয়াই কৰিব। সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্যত নিশ্চয় যাব। তেওঁলোকৰ কেৱল চাইপ্সৰ ন'লেজ (বিজ্ঞানৰ জ্ঞান) আছে। তেওঁলোকে তাৰ সংস্কাৰ লৈ যাব। সেয়াও সংস্কাৰ হয়। তেওঁলোকেও পুৰুষাৰ্থ কৰে, তেওঁলোকৰ ওচৰত সেই বিদ্যা আছে। তোমালোকৰ ওচৰত আন কোনো বিদ্যা নাই। তোমালোকে পিতাৰ পৰা ৰাজ্য ল'বা। ধান্দা আদিততো সেই সংস্কাৰ থাকে নহয় জানো। কিমান সংঘাত হৈ থাকে। কিন্তু যেতিয়ালৈ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা নহয় তেতিয়ালৈ ঘৰ-সংসাৰৰো তত্বাৱধান ল'ব লাগিব। নহ'লে সন্তানসকলৰ কোনে তত্বাৱধান ল'ব। ইয়াততো আহি বহি নাযাব। এনেকৈ কয় – যেতিয়া এইটো ধান্দাত সম্পূৰ্ণকৈ লাগি যাবা তেতিয়া সেয়া আঁতৰিব পাৰে। লগতে ৰচনাৰো নিশ্চয় তত্বাৱধান ল'ব লাগিব। অৱশ্যে হয়, যেতিয়া কোনোৱে ভালদৰে আত্মিক সেৱাত লাগি যায় তেতিয়া তাৰ পৰা যেন অন্তৰ আঁতৰি যায়। এনেকৈ ভাবিব যে যিমান সময় এই আত্মিক সেৱাত দিম, সিমান ভাল। পিতা আহিছে পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ, গতিকে সন্তানসকলেও এয়াই ছাৰ্ভিচ কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকৰে হিচাপ লক্ষ্য কৰা হয়। বেহদৰ পিতাইতো কেৱল পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ মত দিয়ে, তেওঁ পাৱন হোৱাৰহে ৰাস্তা দেখুৱায়। বাকী এয়া চোৱা-চিতা কৰা, ৰায় দিয়া সেইবোৰ এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ ধান্দা হৈ যায়। শিৱবাবাই কয় – মোক ধান্দা আদিৰ একো কথা সুধিব নালাগে। মোক তোমালোকে মাতিছা যে আহি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলা, সেয়েহে মই এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক পাৱন কৰি আছোঁ। এৱোঁ (ব্ৰহ্মাও) পিতা হয়, এওঁৰ মতত চলিব লাগে। তেওঁৰ আত্মিক মত, এওঁৰ পাৰ্থিৱ (দৈহিক)। এওঁৰ ওপৰতো কিমান ৰেচপনচিবিলাটি (দায়িত্ব) থাকে। এৱোঁ কৈ থাকে যে পিতাৰ আঙা হৈছে – মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিবা। পিতাৰ মতত চলা। বাকী

সন্তানসকলে কিবা সুধিবলগীয়া হ'লে, কৰ্মক্ষেত্ৰত কেনেকৈ চলিম, এই কথাবোৰ এই সাকাৰ বাবাই ভালদৰে বুজাব পাৰে, অনুভৱী হয়, এওঁ শুনাই থাকিব। মই এনেকুৱা এনেকুৱা কৰোঁ, এওঁক চাই শিকিব লাগে, এওঁ শিকাই থাকিব কিয়নো এওঁ হৈছে সকলোতকৈ আগত। সকলো তুফান (ধুমুহা) প্ৰথমতে এওঁৰ ওচৰত আহে সেয়েহে এওঁ সকলোতকৈ শক্তিশালী, সেইবাবেতো উচ্চ পদো পায়। মায়াই শক্তিশালী হৈ যুঁজে। এওঁ তৎক্ষণাত সকলো এৰি দিলে, এওঁৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) আছিল। বাবাই এওঁৰ দ্বাৰা এয়া কৰাই দিলে। কৰণকৰাৱণহাৰতো তেৱেঁই নহয় জানো। আনন্দেৰে এৰি দিলে, সাক্ষাৎকাৰ হৈ গ'ল। এতিয়া মই বিশ্বৰ মালিক হ'ম। এই পা-পইচাৰ বস্তু মই কি কৰিম। বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰো কৰাই দিলে। বুজি পালে, এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব। মই পুনৰ ৰাজ্য পাম সেয়েহে তৎক্ষণাত সেয়া এৰি দিলে। এতিয়াতো পিতাৰ মতত চলিব লাগে। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা। ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি ভাটি তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া আছিল। মনুষ্যই জানো বুজিছিল যে ইমানবিলাক কিয় দৌৰি গ'ল। এয়া কোনো সাধু-সন্ততো নহয়। এওঁতো চিম্পুল (সাধাৰণ), এওঁ কাকো পলুৱাই অনা নাই। ইয়াত কোনো কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰ নাই। মনুষ্য মাত্ৰৰ কোনো মহিমা নাই। মহিমা আছে এজন পিতাৰ। বচ। পিতাহে আহি সকলোকে সুখ দিয়ে। তোমালোকৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে। তোমালোকে ইয়ালৈ কাৰ ওচৰত আহিছা? তোমালোকৰ বুদ্ধি তালৈও যাব, ইয়ালৈও আহিব কিয়নো তোমালোকে জানা যে শিৱবাবা তাৰে (পৰমধামৰ) নিবাসী। এতিয়া এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ শৰীৰত আহিছে। পিতাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। কলিমুগৰ পাছত নিশ্চয় স্বৰ্গ আহিব। কৃষ্ণয়ো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ গৈ ৰাজত্ব কৰে, এই ক্ষেত্ৰত চৰিত্ৰৰ কথাই নাই। যেনেকৈ ৰজাৰ ওচৰত প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ)ৰ জন্ম হয়, স্কুলত পঢ়ি আকৌ ডাঙৰ হৈ সিংহাসন ল'ব। এই ক্ষেত্ৰত মহিমা বা চৰিত্ৰৰ কথা নাই। উচ্চতকৈও উচ্চ এজন পিতাই হয়। মহিমাও তেওঁৰে হয়। এৱোঁ (ব্ৰহ্মাই) তেওঁৰ পৰিচয় দিয়ে। যদি তেওঁ কয় মই কেছোঁ তেতিয়া মনুষ্যই বুজিব এওঁ নিজৰ বাবে কয়। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা, ভগৱানক কেতিয়াও মনুষ্য বুলি ক'ব নোৱাৰে। তেওঁতো এজনেই নিৰাকাৰ হয়। পৰমধামত থাকে। তোমালোকৰ বুদ্ধি ওপৰলৈও যায় আকৌ তললৈও আহে।

বাবা দুৰৈৰ দেশৰ পৰা পৰৰ দেশলৈ আহি আমাক পঢ়ায় পুনৰ গুচি যায়। নিজে কয় – মই ছেকেণ্ডত আহোঁ। দেৱী নালাগে। আত্মায়ে ছেকেণ্ডত এটা শৰীৰ এৰি আন এটালৈ যায়। কোনেও দেখা নাপায়। আত্মা অতি বেগী। গায়নো কৰা হৈছে - ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি। ৰাৱণৰাজ্যক জীৱনবন্ধন ৰাজ্য বুলি কোৱা হ'ব। সন্তান জন্ম হ'ল আৰু পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ পালে। তোমালোকেও পিতাক চিনি পালা আৰু স্বৰ্গৰ মালিক হ'লা আকৌ তাত ভ্ৰমানুসৰি পদমৰ্যাদা আছে - পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি। পিতাই বহুত ভালকৈ বুজাই থাকে, দুজন পিতা আছে - এজন লৌকিক আৰু এজন পাৰলৌকিক। এনেকৈ গায়নো কৰে - দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ; ভাৰতবাসীৰ যেতিয়া সুখ আছিল তেতিয়া স্মৰণ কৰা নাছিলোঁ। আকৌ আমি ৪৪ জন্ম ললোঁ। আত্মাত খাদ (বিকাৰৰ লেপ) পৰে তেতিয়া ডিগ্ৰী কম হৈ যায়। ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ, তাৰ পাছত ২ কলা কম হৈ যায়। ভালকৈ পাছ (উত্তীৰ্ণ) নোহোৱা বাবে ৰামৰ হাতত বাণ (কাঁড়) দেখুৱাইছে। বাকী কোনো ধনু ভঙা নাই। এয়া এক চিহ্ন দি দিছে। এয়া হৈছে সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। ভক্তিত মনুষ্যই কিমান হাবাখুৰি খায়। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান পাইছা, সেয়েহে হাবাখুৰি খোৱাতো বন্ধ হৈ যায়।

“হে শিৱবাবা” বুলি কোৱা এয়া হৈছে কাতৰোক্তি। তোমালোকে ‘হে’ শব্দ উচ্চাৰিত কৰিব নালাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। চিঞৰিলা মানে ভক্তিৰ অংশ আহি গ'ল। “হে ভগৱান” বুলি কোৱা সেইটোও ভক্তিৰ অভ্যাস। বাবাই জানো কৈছে যে “হে ভগৱান” বুলি কৈ স্মৰণ কৰিবা। অন্তৰ্মুখী হৈ মোক স্মৰণ কৰিবা। সংকীৰ্তনো কৰিব নালাগে। ‘সংকীৰ্তন’ কৰাটোও ভক্তি মাৰ্গৰ শব্দ। তোমালোকে পিতাৰ পৰিচয় পালা, এতিয়া পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিবা। এনেকৈ পিতাক স্মৰণ কৰা যেনেকৈ লৌকিক দেহধাৰী পিতাক স্মৰণ কৰে। নিজেই দেহ-অভিমানত থাকিলে স্মৰণো দেহধাৰী পিতাক কৰে। পাৰলৌকিক পিতাতো হয়েই দেহী-অভিমानी। এওঁৰ শৰীৰত আহে তথাপিও দেহ-অভিমानी নহয়। তেওঁ কয় – মই এয়া ঋণত লৈছোঁ, তোমালোকক জ্ঞান দিবলৈ এয়া (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ) ঋণত লওঁ। জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ কিন্তু জ্ঞান কেনেকৈ দিম। গৰ্ভলৈতো তোমালোক যোৱা, মই জানো গৰ্ভত যাওঁ (কোষৰ পৰা জন্মোঁ)। মোৰ মতি-গতিয়ে উপৰাম। পিতা এওঁৰ শৰীৰত আহে। এয়াও কোনেও নাজানে। এনেকৈ কয়ো যে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। কিন্তু কেনেকৈ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰে? কি প্ৰেৰণা দিব জানো! পিতাই কয় – মই সাধাৰণ শৰীৰত আহোঁ। এওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখোঁ কিয়নো সন্ধ্যাস কৰে নহয় জানো।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা – এতিয়া ব্ৰাহ্মণৰ মালা গাঁঠিব নোৱাৰি কিয়নো সৰি গৈ থাকে। যেতিয়া ব্ৰাহ্মণ ফাইনেল (চুড়ান্ত) হৈ যায় তেতিয়া ৰুদ্ৰ মালা তৈয়াৰ হয়, তাৰ পাছত বিষ্ণুৰ মালালৈ যায়। মালাত আহিবলৈ স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ প্ৰয়োজন। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমিযেই প্ৰথমতে সত্যপ্ৰধান আছিলোঁ আকৌ সত্য, ৰজা, তমোত

আহোঁ। ‘আমিয়েই আছিলোঁ’ - ইয়াৰো অৰ্থ আছে নহয় জানো। ওঁম্ৰ অৰ্থ বেলেগ, ওঁম মানে আত্মা। আকৌ সেই আত্মায়ে কয় – আমিয়েই দেৱতা, ঋত্ৰিয়... সেই লোকসকলে আকৌ কৈ দিয়ে - আমি আত্মাই পৰমাত্মা। তোমালোকৰ ‘ওঁম’ আৰু ‘আমিয়েই আছিলোঁ’ৰ অৰ্থ একেবাৰে বেলেগ। আমি আত্মা হওঁ, আকৌ আত্মা বৰ্ণিত আহে, আমি আত্মাই প্ৰথমতে দেৱতা ঋত্ৰিয় হওঁ। এনেকুৱা নহয় যে আত্মাই পৰমাত্মা, সম্পূৰ্ণ জ্ঞান নথকা বাবে অৰ্থই বিভ্ৰান্ত কৰি (আউল লগাই) দিছে। ‘অহম্ ব্ৰহ্মাস্মি’ (আমিয়েই ব্ৰহ্ম) বুলি কয়, এয়াও ৰং (ভুল)। পিতাই কয় – মই ৰচনাৰ মালিকতো নহওঁ। এই ৰচনাৰ মালিক তোমালোক হোৱা। বিশ্বৰো মালিক তোমালোক হোৱা। ব্ৰহ্মতো হৈছে তত্ত্ব। তোমালোক আত্মাই এই ৰচনাৰ মালিক হোৱাগৈ। এতিয়া পিতাই বহি সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ যথার্থ অৰ্থ শুনায়। এতিয়াতো পঢ়ি থাকিব লাগে। পিতাই তোমালোকক নতুন নতুন কথা বুজাই থাকে। ভক্তিয়ে কি কয়, জ্ঞানে কি কয়। ভক্তি মাৰ্গত মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি, জপ-তপ কৰি, পইচা নষ্ট কৰিলা। তোমালোকৰ মন্দিৰবোৰ বহুতে লুটিছে। এয়াও ড্ৰামাত পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে আকৌ নিশ্চয় তেওঁলোকৰ পৰাই উভতাই পাব লাগিব। এতিয়া চোৱা কিমান (ধন) দি আছে। দিনে-প্ৰতিদিনে ধনৰ পৰিমাণ বঢ়াই থাকে। ভাৰতেও লৈ থাকে। যিসকলে যিমান লৈছে সিমান পূৰা হিচাপ দিব। তোমালোকৰ পইচা যিসকলে থাইছে, তেওঁলোকে হজম কৰিব নোৱাৰে। ভাৰততো অবিনাশী থও নহয় জানো। পিতাৰ বাৰ্থ প্লেচ (জন্ম ভূমি)। ইয়াতেই পিতা আহে। পিতাৰ থওৰ পৰাই লৈ যায় সেয়েহে উভতাই দিব লাগিব। সময়ত চাবা কেনেকৈ পোৱা যায়। এই কথাবোৰ তোমালোকে জানা। তেওঁলোকে জানো গম পায় – বিনাশ কোন সময়ত হ’ব। গৱৰ্ণমেণ্টে (চৰকাৰে)ও এই কথাবোৰ নামানিব। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, ধাৰৰ বোজা লৈয়ে থাকে। ৰিটাৰ্ণ হৈ (ওভতাই দি) আছে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ ৰাজধানীৰ পৰা বহুত পইচা লৈ গৈছে, সেয়া পুনৰ দি আছে। তোমালোকৰ কোনো কথাৰ চিন্তা নাই। চিন্তা কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰাৰে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই পাপ ভস্ম হ’ব। ন’লেজতো বহুত সহজ। এতিয়া যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব। শ্ৰীমততো পাই থাকা। অবিনাশী চাৰ্জন (ডাক্তৰ)ৰ পৰা সকলো কথাতে মত ল’বলগীয়া হয়। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যিমান সময় পোৱা সিমান সময় এই আত্মিক ধান্দা (কাৰবাৰ) কৰিব লাগে। আত্মিক ধান্দাৰ সংস্কাৰ গঢ়ি তুলিব লাগে। পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলাৰ ছাৰ্ভিচ কৰিব লাগে।

(2) অন্তৰ্মুখী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। মুখেৰে ‘হে’ শব্দ উচ্চাৰিত হ’ব নালাগে। যেনেকৈ পিতাৰ অহংকাৰ নাই, এনেকুৱা নিৰহংকাৰী হ’ব লাগে।

বৰদান: সংগঠিত ৰূপত একৰস স্থিতিৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰা বিজয়ৰ নাগাৰা বজাওঁতা এভাৰ-ৰেডী (সদা-প্ৰস্তুত) হোৱা বিশ্বত বিজয়ৰ নাগাৰ তেতিয়া বাজিব যেতিয়া সকলোৰে সকলো সংকল্প এটা সংকল্পত সমাহিত হৈ যাব। সংগঠিত ৰূপত যেতিয়া এক ছেকেণ্ডত সকলোৱে একৰস স্থিতিত স্থিত হৈ যাব তেতিয়া কোৱা হ’ব এভাৰ-ৰেডী। এক ছেকেণ্ডত একমত, একৰস স্থিতি আৰু এটা সংকল্পত স্থিত হোৱাৰে চিহ্ন আঙুলি দেখুৱাইছে, যি আঙুলিৰ দ্বাৰা কলিয়ুগী পৰ্বত উঠি যায়, সেইবাবে সংগঠিত ৰূপত একৰস স্থিতি গঢ়ি তোলাৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়াহে বিশ্বৰ ভিতৰত শক্তি সেনাৰ নাম প্ৰখ্যাত হ’ব।

শ্লোগান: শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থত অৱসাদ অহা – এয়াও আলস্যৰ (উদ্যমহীনতাৰ) চিন।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!